

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIUNEA A PATRA

CAZUL BOCANCEA ȘI ALȚII C. MOLDOVEI

**(Cererile nr. 18872/02, 20490/02, 18745/02, 6241/02, 6236/02, 21937/02,
18842/02, 18880/02 și 18875/02)**

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

6 iulie 2004

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 para. 2 al Convenției. Poate constitui subiectul unei revizuirii editoriale.

În cazul Bocancea și alții c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a patra), în Camera în următoarea componență:

Domnul Nicolas Bratza, *Președinte*,

D. M. Pellonpää,

D. J. Casadevall,

D. R. Maruste

D. S. Pavlovski,

D. J. Borrego Borrego,

Dna. E. Fura – Sandstrom, *judcători*,

Și D. M. O’Boyle, *Grefierul Secțiunii*,

Deliberând la 15 iunie 2004,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cazul format din nouă cereri (nr. 18872/02, 20490/02, 18745/02, 6241/02, 6236/02, 21937/02, 18842/02, 18880/02 și 18875/02) împotriva Republicii Moldova depuse la Curte în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (în continuare – Convenția) de către nouă cetățeni ai Republicii Moldova, dl Ghenadie Bocancea, dna Angela Ciugureanu, dna Zoia Juravlev, dna Maria Melicenco, dl Boris Levițchi, dna Maria Pronin, dna Nadejda Stavilov, dna Ana Crivceanschi și dna Olga Cotov (reclamanți), la 5 februarie 2002, 11 martie 2002, 4 februarie 2002, 1 februarie 2002, 1 februarie 2002, 25 februarie 2002, 5 februarie 2002, 6 februarie 2002 și 4 februarie 2002.
2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl Vladislav Gribincea, care a acționat în numele organizației non guvernamentale “Juriștii pentru Drepturile Omului” cu sediul în municipiul Chișinău. Guvernul Republicii

Moldova (Guvernul) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vitalie Pârlog.

3. Reclamanții au pretins violarea de către Statul Republica Moldova a articolului 6 para. 1 al Convenției, ca urmare a neexecutării hotărârilor judecătorești definitive din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22 decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16 noiembrie 2000. Neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive respective a constituit o violare a dreptului lor de a li se recunoaște drepturile lor civile de către o instanță judecătorească, drept garantat de prevederile articolului 6 al Convenției, precum și, a dreptului lor la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului 1 al Convenției.
4. Cererile au fost repartizate Secțiunii a IV-a. La 4 februarie 2003 o Cameră a acelei Secțiuni a decis să comunice aceste cereri Guvernului Republicii Moldova. În conformitate cu prevederile articolului 29 para. 3 al Convenției, Curtea a decis examinarea fondului cererii în paralel cu examinarea admisibilității sale.
5. La 15 iunie 2004, Camera a decis să unească cererile în conformitate cu Regula 42 (1) a Regulamentului Curții.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamanții, toți cetățeni ai Republicii Moldova, locuiesc în Republica Moldova. Ei s-au născut în 1920, 1967, 1920, 1965, 1925, 1927, 1932, 1925 și respectiv 1924.
7. La 29 iulie 1994 și la 16 februarie 1995 Guvernul și Parlamentul Republicii Moldova au adoptat două hotărâri conform cărora depunerile

bănești ale anumitor categorii de persoane la Banca de Economii au trebuit indexate. În conformitate cu respectivele hotărâri, Ministerul Finanțelor trebuia să aloce fondurile necesare Băncii de Economii. Totuși, Ministerul Finanțelor nu a făcut acest lucru și Banca de Economii nu a putut executa hotărârile respective ale Parlamentului și Guvernului Republicii Moldova.

8. În 2000 reclamantii au înaintat la Judecătoria sectorului Râșcani acțiuni civile împotriva Ministerului Finanțelor în vederea încasării compensației.
9. Prin hotărârea judecătorească din 18 decembrie 2000, instanța judecătorească a acordat domnului Ghenadie Bocancea o compensație în valoare de 3 877 de MDL (349 EURO la acea dată). Deoarece nu a fost înaintat apel împotriva acestei hotărâri, ea a devenit definitivă.
10. Prin hotărârea judecătorească din 21 decembrie 2000 instanța de judecată a acordat tatălui doamnei Angela Ciugureanu o compensație în valoare de 2 200,50 MDL (197 EURO la acea dată). Nu a fost depus apel împotriva acestei hotărâri și ea a devenit definitivă.
11. Prin hotărârea judecătorească din 20 decembrie 2000, instanța de judecată a acordat doamnei Zoia Juravlev o compensație în valoare de 2 798, 50 MDL (254 EURO la acea dată). Împotriva acestei hotărâri nu a fost depus apel ea devenind definitivă. După moartea tatălui ei la 13 aprilie 2001, ea a moștenit averea acestuia.
12. Prin hotărârea din 22 decembrie 2000 instanța de judecată a acordat doamnei Maria Melicenco o compensație în valoare de 3 667 MDL (324 EURO la acea dată). Împotriva acestei hotărâri nu a fost depus apel, astfel hotărârea devenind definitivă.
13. Prin hotărârea din 25 septembrie 2000 instanța de judecată a acordat domnului Boris Levițchi o compensație în valoare de 2 932 MDL (277 EURO la acea dată). Împotriva acestei hotărâri nu a fost depus apel, astfel hotărârea devenind definitivă.

14. Prin hotărârile din 31 octombrie 2000 și 6 noiembrie 2000 instanța de judecată a acordat doamnei Maria Pronin o compensație în valoare de 2 052,18 MDL (196 EURO la acea dată) și una în valoare de 733 MDL (68 EURO la acea dată) Împotriva acestor hotărâri nu a fost depus apel, astfel hotărârile devenind definitive.
15. Prin hotărârea din 28 noiembrie 2000 instanța de judecată a acordat doamnei Nadejda Stavilov o compensație în valoare de 3 466 MDL (335 EURO la acea dată). Împotriva acestei hotărâri nu a fost depus apel, astfel hotărârea devenind definitivă.
16. Prin hotărârea din 25 august 2000 instanța de judecată a acordat doamnei Ana Crivceanschi o compensație în valoare de 1 469 MDL (132 EURO la acea dată). Împotriva acestei hotărâri nu a fost depus apel, astfel hotărârea devenind definitivă.
17. Prin hotărârea din 16 noiembrie 2000 instanța de judecată a acordat doamnei Olga Cotov o compensație în valoare de 2 200,50 MDL (208 EURO la acea dată). Împotriva acestei hotărâri nu a fost depus apel, astfel hotărârea devenind definitivă.
18. La o dată nespecificată, reclamanții au depus plângeri despre neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive la Ministerul Finanțelor și la Departamentul de Executare a Deciziilor Judecătorești. În replică, Ministerul Finanțelor și Departamentul de Executare a Deciziilor Judecătorești i-au informat despre faptul că hotărârile judecătorești nu au fost executate, deoarece nu au fost prevăzute prin prevederi legale în Bugetul de Stat anual fonduri necesare pentru executarea hotărârilor judecătorești.
19. La 22 aprilie 2003, după ce cazurile au fost comunicate Guvernului Republicii Moldova, hotărârile judecătorești au fost executate de către Ministerul Finanțelor.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

20. Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă, în vigoare la acel moment, statuau:

Articolul 336. Hotărârile instanțelor de judecată și ale altor organe, care urmează să fie executate

Se execută conform regulilor stabilite de prezentul titlu al codului: 1) hotărârile, încheierile și deciziile date de instanțele de judecată în pricinile civile...

Articolul 338. Eliberarea titlului executor

Titlul executor se eliberează de către instanță creditorului – urmăritor, după ce hotărârea a rămas definitivă, cu excepția cazurilor de executare imediată, când titlul executor se eliberează imediat după darea hotărârii.

Articolul 343. Prezentarea documentului de executare silită spre executare

Executorul judecătoresc începe executarea hotărârilor la cererea persoanelor, enumerate în articolul 5 al prezentului cod, iar în cazurile prevăzute de alineatul al doilea al prezentului articol – în urma dispoziției judecătorului.

Articolul 349. Controlul asupra executării hotărârilor

Controlul asupra executării juste și la timp a hotărârilor judecătorești se exercită de către Departamentul de executare a deciziilor judiciare pe lângă Ministerul Justiției.

ÎN DREPT

21. Reclamanții au pretins faptul că dreptul lor de a li se recunoaște drepturile lor civile de către o instanță judecătorească a fost violat de către autoritățile statale prin faptul că nu au fost executate hotărârile din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22 decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16

noiembrie 2000. Ei și-au întemeiat alegațiile pe prevederile articolului 6 al. 1 al Convenției, care prevede următoarele:

„ 1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială ...”

22. Reclamanții în continuare au pretins faptul că datorită neexecutării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea lor, reclamanții nu au putut folosi bunurile aflate în proprietatea lor, și astfel dreptul lor la protecția proprietății garantat de prevederile articolului 1 al Protocolului 1 al Convenției a fost violat. Articolul 1 al Protocolului 1 al Convenției prevede următoarele:

“ Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

23. Reclamanții au pretins faptul că ei au fost discriminați în comparație cu altă persoană – N. Ei au contestat faptul că hotărârea judecătorească definitivă pronunțată în favoarea lui N. a fost executată imediat, pe când hotărârile celorlalți nu au fost executate pentru o perioadă lungă de timp.

Articolul 14 al Convenției prevede:

“Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie Folosirea drepturilor și libertăților așa precum stabilite în Convenție vor fi protejate fără vreo discriminare bazată pe sex, rasă, culoarea pielii, limbă, religie, opinia politică sau de alt tip, originea națională sau socială asociate unei minorități naționale, proprietăți, nașteri ori oricărui alt statut”.

I. ADMISIBILITATEA CERERII

A. Pretinsa violare a articolului 14 al Convenției împreună cu articolul 6 al Convenției și articolul 1 al Protocolului 1 al Convenției.

24. Curtea reamintește faptul că articolul 14 al Convenției nu interzice orice diferențiere de tratament în exercitarea drepturilor și libertăților garantate de Convenție (vezi cazul *Belgian linguistic* (fondul cauzei), hotărârea din 23 iulie 1968, Seria A nr. 6, p. 34, para.10). Articolul respectiv protejează persoanele (inclusiv cele juridice) care sunt “în situații similare” împotriva oricăror diferențieri de tratament, iar în conformitate cu prevederile articolului 14 al Convenției, o diferențiere de tratament este discriminatorie doar dacă “nu are o justificare obiectivă și rezonabilă”, adică dacă nu urmărește “un scop legitim” sau nu există o “legătură rezonabilă de proporționalitate dintre măsurile aplicate și scopul ce urmează a fi realizat” (vezi, printre altele hotărârea *Rasmussen c. Danemarcei* din 28 noiembrie 1984, Seria A, nr. 87, para. 35 și 38). Mai mult, Statele Contractante se bucură de o anumită marjă de apreciere în evaluarea situației care justifică o diferențiere de tratament în conformitate cu prevederile legale, luând în considerație diferențieri de tratament aplicate în alte situații similare; scopul acestei marje de apreciere va varia în conformitate cu circumstanțele, subiectul și contextul fiecărui caz în parte (ibid., para. 40).

25. Curtea notează faptul că reclamanții nu au prezentat nici o probă care să dovedească faptul că ei au fost tratați diferit în baza unor temeuri ilegale în comparație cu persoane aflate într-o situație similară. Prin urmare, această pretenție trebuie declarată inadmisibilă ca fiind vădit nefondată în conformitate cu prevederile articolului 35 para. 3 și 4 al Convenției.

B. ALTE PLÂNGERI

26. Curtea consideră că plângerile reclamanților fondate pe prevederile articolului 6 al. 1 al Convenției și art. 1 al Protocolului 1 al Convenției implică chestiuni de drept care sunt suficient de serioase și determinarea cărora ar trebui să depindă de examinarea fondului, nefiind stabilite alte motive pentru declararea lor ca fiind inadmisibile. Curtea, prin urmare, a declarat aceste cereri ca fiind admisibile. În conformitate cu decizia sa de aplicare a articolului 29

para. 3 al Convenției (vezi paragraful 4 de mai sus), Curtea se va pronunța și asupra fondului acestor cereri.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 AL. 1 AL CONVENȚIEI

27. În baza articolului 6 al. 1 al Convenției, reclamantii s-au plâns de faptul că autoritățile statale nu au executat hotărârile judecătorești definitive ale Judecătoriei sectorului Râșcani din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22 decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16 noiembrie 2000.

28. Guvernul Republicii Moldova nu a negat faptul că neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive a constituit o violare a articolului 6 al Convenției.

29. Curtea subliniază faptul că articolul 6 al. 1 al Convenției asigură tuturor dreptul de a prezenta în fața unei instanțe judecătorești orice plângere referitoare la drepturile și obligațiile sale civile, acest drept incluzând dreptul de a se adresa unei instanțe judecătorești, drept din care rezultă dreptul de acces la o instanță, un aspect al căruia este și dreptul de a demara în fața unei instanțe proceduri legale în probleme de ordin civil. Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul legal național al unui Stat Contractant ar permite în final ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți. Ar fi de neconceput ca articolul 6 al. 1 al Convenției să descrie în detalii garanțiile procedurale oferite părților aflate în litigiu – proceduri care sunt echitabile, publice și prompte – fără a asigura executarea hotărârilor judecătorești. A interpreta prevederile articolului 6 al Convenției ca referindu-se exclusiv la accesul la o instanță judecătorească și demararea procedurilor legale ar duce la situații incompatibile cu principiile statului de drept pe care Statele Contractante s-au obligat să le respecte atunci când au ratificat Convenția. Executarea unei hotărâri judecătorești trebuie privită ca o parte integrală a unui proces conform prevederilor articolului 6 al Convenției (vezi *Hornsby c. Greciei* hotărârea din 19 martie 1997, *Raporturi* 1997 –II, p. 510, para. 40).

30. O autoritate statală nu poate folosi în calitate de scuză lipsa de fonduri pentru a nu executa o hotărâre judecătorească definitivă. Prin urmare, o întârziere în executarea unei hotărâri judecătorești ar putea fi justificată doar de anumite circumstanțe. Dar această întârziere nu trebuie să fie astfel încât să atingă însăși esența dreptului garantat de articolul 6 al. 1 al Convenției (vezi *Immobiliare Saffi c. Italiei* (GC), NR. 22774/93, para. 74, CEDO 1999 – V).

31. Curtea notează faptul că hotărârile judecătorești pronunțate de Judecătoria sectorului Râșcani au rămas neexecutate pentru perioade care au variat între 28 și 32 de luni (numai după ce aceste cazuri au fost comunicate de către Curte Guvernului la 22 aprilie 2003).

32. Prin faptul că pe parcursul mai multor luni nu au fost întreprinse măsurile necesare pentru executarea hotărârilor judecătorești definitive în aceste cazuri autoritățile din Republica Moldova au încălcat prevederile articolului 6 al. 1 al Convenției.

33. Prin urmare, a existat o violare a articolului 6 al. 1 al Convenției.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 PROTOCOL 1 AL CONVENȚIEI

34. Reclamanții au pretins faptul că datorită neexecutării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea lor ei nu au putut dispune de bunurile lor, astfel fiindu-le încălcat dreptul la protecția proprietății garantat de articolul 1 al Protocolului 1 al Convenției.

35. Guvernul Republicii Moldova nu a negat faptul că neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive a constituit o violare a articolului 1 al Protocolului 1 al Convenției.

36. Curtea subliniază faptul că o revendicare poate constitui un bun în virtutea prevederilor articolului 1 al Protocolului 1 al Convenției dacă este stabilită suficient pentru a fi executată (vezi *Stran Greek Refineries and Stratis*

Andreadis c. Greciei, hotărârea din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 301 – B, para. 59).

37. Curtea notează faptul că reclamanții aveau revendicări care urmau să fie executate așa cum prevedeau hotărârile judecătorești definitive ale Judecătoriei sectorului Râșcani din 18 decembrie 2000, 21 decembrie 2000, 20 decembrie 2000, 22 decembrie 2000, 25 septembrie 2000, 31 octombrie 2000, 6 noiembrie 2000, 28 noiembrie 2000, 25 august 2000 și 16 noiembrie 2000. Rezultă că imposibilitatea reclamanților de a obține executarea hotărârilor judecătorești definitive până la 22 aprilie 2003 a constituit o imixtiune în dreptul lor de a dispune de bunurile lor, așa cum prevede prima propoziție a primului paragraf al articolului 1 Protocol 1 al Convenției.

38. Prin faptul că hotărârile judecătorești pronunțate de către Judecătoria sectorului Râșcani nu au fost executate, autoritățile naționale au privat persoanele de dreptul lor legitim de a li se achita compensațiile și de a dispune de banii lor. Guvernul Republicii Moldova nu a prezentat nici o justificare pentru această imixtiune și Curtea consideră că lipsa fondurilor nu poate justifica o asemenea omisiune (vezi *mutatis mutandis*, *Ambruosi c. Italiei*, nr. 31227/96, para. 28 – 34, 19 octombrie 2000).

39. Prin urmare, a existat o violare a articolului 1 al Protocolului 1 al Convenției.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

40. Articolul 41 prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. PREJUDICIUL MATERIAL

41. Reclamanții au pretins următoarele sume bănești pentru prejudiciul material suferit ca rezultat al neexecutării hotărârilor judecătorești definitive de către autoritățile statale: dl Ghenadie Bocancea – 120 EURO, dna Angela Ciugureanu – 75 EURO, dna Zoia Juravlev – 88 EURO, dna Maria Melicenco – 115 EURO, dl Boris Levițchi – 105 EURO, dna Maria Pronin – 87 EURO, dna Nadejda Stavilov – 111 EURO, dna Ana Crivceanschi – 55 EURO și dna Olga Cotov – 77 EURO.

42. Guvernul a considerat excesive sumele pretinse și a lăsat stabilirea cuantumului prejudiciului la discreția Curții.

43. Curtea consideră faptul că reclamanții au suferit prejudicii materiale ca rezultat al neexecutării hotărârilor judecătorești definitive. Curtea acordă reclamanților respectivele sume de bani, în calitate de prejudiciu material.

B. PREJUDICIUL MORAL

44. Reclamanții au pretins următoarele sume bănești pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a neexecutării de către autorități a hotărârilor judecătorești: dl Ghenadie Bocancea – 45 000 EURO, dna Angela Ciugureanu – 44 000 EURO, dna Zoia Juravlev – 37 000 EURO, dna Maria Melicenco – 38 000 EURO, dl Boris Levițchi – 53 000 EURO, dna Maria Pronin – 44 000 EURO, dna Nadejda Stavilov – 37 000 EURO, dna Ana Crivceanschi – 37 000 EURO și dna Olga Cotov - 63 000 EURO.

45. Guvernul nu este de acord cu sumele pretinse de reclamanți, argumentând această poziție prin faptul că acestea sunt excesive în lumina jurisprudenței Curții Europene. Guvernul a exprimat opinia conform căreia în anumite cazuri simplul fapt al constatării unei violări a Convenției a fost considerată a fi satisfacție echitabilă. Guvernul în continuare a citat cazul Burdov c. Rusiei, nr. 59498/00, CEDO 2002 –III, unde reclamantului i s-a acordat în calitate de prejudiciu moral suma de 3 000 EURO.

46. Curtea consideră faptul că reclamanții au suferit o stare de stres și frustrare ca rezultat al neexecutării hotărârilor judecătorești, având în vedere vârsta și

faptul că ei au în calitate de unică sursă de venit pensia din partea statului. La stabilirea acordării prejudiciului moral suferit de către fiecare reclamant, Curtea ia în considerație asemenea factori ca vârsta reclamanților, venitul personal, durata procedurii de executare a hotărârilor judecătorești și alte aspecte relevante. Astfel, Curtea acordă în calitate de prejudiciu moral domnului Ghenadie Bocancea – 1 000 EURO, doamnei Angela Ciugureanu – 800 EURO, doamnei Zoia Juravlev – 1 000 EURO, doamnei Maria Melicenco – 800 EURO, domnului Boris Levițchi – 900 EURO, doamnei Maria Pronin – 900 EURO, doamnei Nadejda Stavilov – 900 EURO, doamnei Ana Crivceanschi – 1 000 EURO și doamnei Olga Cotov – 900 EURO.

C. COSTURI ȘI CHELTUIELI

47. Reclamanții au mai pretins câte 50 de EURO fiecare în calitate de taxe de reprezentare.

48. Guvernul nu a fost de acord cu sumele cerute de reclamanți, considerându-le excesive, argumentând prin faptul că reclamanții nu au reușit să dovedească pretinsele cheltuieli de reprezentare.

49. Curtea menționează faptul că a acordat reclamanților asistență juridică în conformitate cu programul său de asistență juridică pentru prezentarea observațiilor și cheltuielile de secretariat. Astfel, Curtea nu acordă nici o compensație la acest capitol.

D. PENALITĂȚI

50. Curtea consideră potrivit ca penalitatea să fie calculată în baza ratei minime a dobânzii a Băncii Centrale Europene, la care să se adune trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA UNANIM

1. Decide să unească cererile,

2. Declară inadmisibilă plângerea reclamantului în ceea ce privește articolul 14 al Convenției,
 3. Declară cererea admisibilă în privința celorlalte aspecte,
 4. Susține faptul că a existat o violare a articolului 6 al. 1 al Convenției,
 5. Susține faptul că a existat o violare a articolului 1 al Protocolului 1 al Convenției,
 6. Susține faptul că,
- (a) Statul reclamat trebuie să achite în decurs de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu prevederile art. 44 al. 2 al Convenției,
- domnului Ghenadie Bocancea – 120 EURO pentru prejudiciul material suferit și 1 000 EURO pentru prejudiciul moral suferit,
 - doamnei Angela Ciugureanu – 75 EURO pentru prejudiciul material suferit și 800 de EURO pentru prejudiciul moral suferit,
 - doamnei Zoia Juravlev – 88 de EURO pentru prejudiciul material și 1 000 de Euro pentru prejudiciul moral suferit,
 - doamnei Maria Melicenco – 115 EURO pentru prejudiciul material și 800 de EURO pentru prejudiciul moral suferit,
 - domnului Boris Levițchi – 105 EURO pentru prejudiciul material și 900 de EURO pentru prejudiciul moral suferit,
 - doamnei Maria Pronin – 87 EURO pentru prejudiciul material suferit și 900 de EURO pentru prejudiciul moral suferit,
 - doamnei Nadejda Stavilov – 111 EURO pentru prejudiciul material suferit și 900 de EURO pentru prejudiciul moral suferit,
 - doamnei Ana Crivceanschi – 55 EURO pentru prejudiciul material suferit și 1 000 de EURO pentru prejudiciul moral suferit,
 - doamnei Olga Cotov – 77 EURO pentru prejudiciul material suferit și 1 000 de EURO pentru prejudiciul moral suferit;
- (b) că sumele de mai sus trebuie convertite în valuta națională a Statului reclamat la rata aplicabilă la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi exigibilă

- (c) că începând cu data expirării celor trei luni sus menționate până la executarea hotărârii va trebui achitată o rată simplă a dobânzii la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii a Băncii Centrale Europene pe parcursul perioadei de penalizare plus trei procente.

7. Respinge unanim restul revendicărilor reclamanților de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 6 iulie 2004, conform Regulii 77 para. 2 și 3 a Regulamentului Curții.

Michael O'Boyle

Nicolas Bratza